

og for hvilket den har været en væsentlig Indtægtskilde. Men der er ikke Mulighed for at holde Flæskeproduktionen, selv i det mindre Jordbrug, oppe i tilnærmelsesvis det Omfang, vi har kendt tidligere, og jeg tror ikke, der er nogen Vej udenom, men at man hellere skal sige aabent og lige til, at en Reduktion paa dette Omraade er nødvendig, og at enhver Landbruger maa gøre sig klart, at saa snart han faar at vide, hvor meget han skal afgive, og hvor meget han har Lov til at forbeholde sig af sin Høst, kan han ikke haabe at faa Korn at købe i den frie Handel og ikke vente at kunne støtte sin Bedrift paa Tilførsler og kan kun vente at faa Andel i Statsbeholdningerne i samme Omfang, som han er i Stand til at yde sin Medvirkning til Landets Forsyning med vigtige Næringsmidler i den Del af Høstaaret, i hvilken det vil komme til at knibe stærkest for Befolkningen.

Jeg skal ogsaa, medens jeg er ved Svineproduktionen, gøre et Par Bemærkninger om de i Forslaget angivne Priser. Det er rigtigt, at der i Landbrugsudvalget har været Uoverensstemmelse med Hensyn til Priserne, men det skyldes nærmest, at vi indenfor Udvalget var klare over, at den Pris, der blev foreslaaet skulde være gældende for Korn i Danmark i den Tid, der kommer, vilde blive bestemmende for hele Prisniveauet for Landbrugsvarer og dernæst for Størrelsen af det Statstilskud, der maa ydes for at bevare de nuværende Priser paa Næringsmidler. Det skyldes altsaa nærmest finansielle Betænkeligheder, at man fra Husmandsorganisationernes Side opstillede den Pris, som er nævnt i Bilaget til Forslaget. Vier fuldstændig klare over, at den forskellige Interesse i højere og lavere Kornpriser, der før har været i Landbruget, ikke længere er til Stede. Husmændene er for saa vidt nu, i Modsætning til tidligere, interesserede i, at Kornpriserne har en ordentlig Højde. Hvis nemlig den Bestemmelse bliver gennemført, som er indsat i Lovforslaget, at Flæskepriserne i Fremtiden skal være $7\frac{1}{2}$ Gange Foderkornsprisen, saa er det for det kornkøbende, i denne Forbindelse det kornomsættende, Landbrug aldeles ligegyldigt, hvad Kornet koster, vi faar samme Avance ved at omsætte i Flæsk den Smule Korn af Statsbeholdningerne, vi kan faa Lov til at omsætte. Men det kan ikke nægtes, at det, man avler paa sin egen Jord, betinger desto større Indtægt, jo højere Prisen er. Husmændene er altsaa klare over, at naar vi var betænkelige ved den Pris, var det

ikke, fordi vi var kornkøbende Landmænd i det kommende Høstaar, for dem tror jeg ikke, der vil findes nogen af — der kommer neppe andet Korn frem end det, man kan faa Andel i af Statsbeholdningerne mod at opfylde visse Forpligtelser —, men Grunden var, at vi nødvendig vilde være med til at sætte Prisen saa højt, at det blev finansielt uoverkommeligt at holde de Madpriser, vi hidtil har holdt, fordi man maaske vilde belaste Statskassen stærkere, end den kunde taale, og Krav fra anden Side, berettigede Krav, blev fremført for at bøde paa de Ulykker, der paa mange Maader kommer ind over vort Erhvervsliv i den følgende Tid.

Med disse Bemærkninger vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget paa det bedste til hurtig og velvillig Behandling i Rigsdagen og endnu en Gang understrege, at jeg vil haabe, at denne Behandling ikke bliver for lang, men at Landmændene saa hurtigt som muligt kan faa Besked om, hvordan de kan disponere i det kommende Høstaar. Der er neppe noget Lovforslag, som der ventes saa stærkt paa som det foreliggende, thi det vil betyde saa overordentlig meget for enhver Landmand hurtigst muligt at faa at vide, hvordan han bedst kan indrette sig under de saa fuldstændig forandrede Produktionsforhold, som der er Udsigt til, at Landbruget kommer til at arbejde under i Høstaaret 1917—18. Det er jo nemlig et ganske forbavsende Spring tilbage i Udviklingen, Landmændene i Danmark skal tage under disse Forhold. Der er desværre al Udsigt til, at Andelsmejerier og -slagterier i det kommende Høstaar vil komme til at køre med halv Kraft, og til, at man herhjemme i Danmark maa gaa bort fra den dyriske Produktion, som har været den væsentligste, største og mest indtægtgivende, den, som har præget det danske Landbrug saa stærkt og har været vor Stolthed, og at den i Løbet af faa Maaneder skal afløses af en Landbrugsproduktion, hvis væsentligste Indtægtskilde, ligesom i 70erne, bliver Kornsalg. Og da Forandringen skal gøres i Løbet af ganske faa Maaneder, er der ikke nogen Tid at spilde; det er ønskeligt, at Landbruget saa hurtigt som muligt kan faa Klarhed og derved blive i Stand til bedst at indrette sig efter de forandrede Forhold, som det nødvendigvis vil faa i det kommende Høstaar.

Sporon-Fiedler: Blandt alle de paa Tingets Bord i Krigsperioden fremlagte